

Pedro Agramunt

“El PP sempre ha estat molt pobre”

Pedro Agramunt (València, 1951), president regional del PP valencià. Abans de passar a la política va presidir l'Associació Valenciana d'Empresaris, la Confederació Empresarial Valenciana i la Confederació Interprovincial de la Regió Valenciana.

“Si jo fora president, desapareixeria la marca turística Mediterrània al dia següent”.

Es diu que es presenta a la reelecció a la presidència regional del PP valencià. *senyor Agramunt.*

—¿Que què...? Jo no he dit res d'això. L'única cosa certa és que al desembre es compliran tres anys del meu mandat com a president provincial. I en aquest cas, arribat el moment i en funció del calendari electoral, els òrgans del partit decidiran si se celebra el congrés i quan. I en aquest moment és quan es decidirà, o jo decidiré, què fem.

—Vostè ja haurà decidit, ¿no?

—No, estic a disposició del partit —del partit en la província de València, s'entén—, però està tot marcat per la síndrome de la normalitat. En aquest moment travessa una etapa d'absoluta tranquil·litat, sense discussions internes serioses, i per tant les coses es faran amb normalitat i naturalitat. I amb un missatge molt clar: la continuïtat, perquè els grans èxits aconseguits en els últims anys no aconsellen grans canvis en l'estructura fonamental del partit.

—La seua entrada al PP va causar molta irritació interna. ¿Això s'ha acabat en tres anys?

—Això ha passat amb tots. Li hauríem de preguntar a Felipe González per les reaccions que va tenir quan va entrar al PSOE. Qualsevol persona que sense tradició de militància arriba a un partit, i inclús a presidir-lo, normalment provoca recels. Però això s'ha superat.

—¿Quin balanç fa dels seus tres anys en la direcció del PP valencià?

—Estic enormement satisfet i content

del treball realitzat, i crec que el partit també. En els dos ordres importants d'un partit hi ha hagut bastant èxit. En l'intern, el partit ha passat d'una etapa més o menys moguda a la normalitat i l'homogeneïtat. I en l'ordre extern, els resultats electorals són els millors de la història del partit a la Comunitat Valenciana: les alcaldies de Castelló i València, una xifra rècord de diputats en les Corts Valencianes, dos senadors autonòmics dels quatre, encara que després, pels pactes municipals, vam haver de cedir-ne un a Unió Valenciana... Per tant, els resultats obtinguts són bons i els que estan donant les enques-

—*Hi ha qui diu que vostè no acaba de quallar en la dreta perquè votava al PSP i damunt ho ostentava.*

—Hi ha molta gent en el PP avui, i en llocs de direcció importants, que en la seua joventut van estar pròxims a partits de l'esquerra. En el PP no hi ha cap rebuig a aquesta qüestió, és un arc ampli en sensibilitats polítiques on convivim tots sense problemes de si un té unes sensibilitats polítiques més a la dreta o més a l'esquerra. No és cap pecat en el PP.

—*Entre Tierno Galván i Fraga hi havia uns quants metres pel mig. ¿Com els va vèncer?*

xius. Vostè mateix podria contestar.

—*Déu em lliure de parlar per altres.*

—En aquell moment vaig dir això perquè estava en unes altres labors i estava concentrat en el que feia. Després van passar coses i vaig canviar de lloc radicalment, i jo aspire a fer-ho bé des d'on estic. L'afirmació té el valor del moment en què la vaig fer. Ara: jo no vaig prometre no dedicar-me a la política. Ara sí que la tinc, l'ambició.

—*¿Per què es va deixar barba en entrar al PP?*

—*¡Això no és veritat! Me la vaig deixar l'estiu passat, i d'una manera innocent i*

RAFA GIL

tes demostren que la marxa del partit és ascendent.

—*No em negarà que en determinat moment hi va haver una operació de substitució: Manuel Broseta per vostè.*

—Ni li ho negue ni li ho deixe de negar. És un tema criminalment tancat. Jo era molt amic seu i hauria estat encantat amb la seua participació activa en política, com li vaig oferir en el seu dia. L'única cosa que puc dir és que era una de les poques persones de qui jo hauria estat orgullós d'anar darrere a qualsevol lloc.

—*¿Vostè creu que hi havia tants metres de diferència? Tierno va ser un bon alcalde de Madrid i Fraga és un excel·lent president de la Xunta de Galícia. Els dos van ser —un encara ho és— homes d'una gran talla política, i estic convençut que entre ells hi havia especial simpatia i moltes afinitats. I, per tant, pocs metres de distància.*

—*En certa ocasió va dir que no tenia ambició política i que en aquest ofici ho faria molt malament. ¿Com ho va superar?*

—Això és qüestió de mirar en els ar-

circumstancial: estant de vacances. Però de jovenet, en l'època de la facultat, ja en portava. I era absolutament negra.

—*¿Es casualitat que se li haja fet el cabell blanc des que va entrar al PP?*

—Bé, vull pensar que sí, però igual no. Sí que és veritat que s'ha accelerat el procés en els últims temps.

—*¿Encara manté el despatx d'advocat?*

—El mantinc romànticament, però amb molt poca dedicació. M'és impossible fer bé tantes coses.

—*¿El manté per si ha d'abandonar la*

política activa en qualsevol moment?

—En política no és bo tancar-se portes. S'han de mantenir obertes. Perquè haver de mantenir-se en la política per a poder menjar és terrible.

—*Vist des d'ara, senyor Agramunt, ¿de què va servir la cimera d'Oriola?*

—És una de les coses més boniques que vaig poder emprendre. N'estic molt orgullós. I no va tenir res a veure amb la meua entrada en política, encara que això no s'ho creu ningú, però com és veritat jo continuaré dient-ho sempre, fins a la mort. La temptació política se'm va presentar al febrer i la cimera es va celebrar a l'abril, però ja sé que no s'ho creu ningú.

Bé, n'estic orgullós perquè va ser el primer intent seriós, des de l'adveniment de la democràcia, per part dels empresaris, de les forces econòmiques de tota la Comunitat Valenciana, d'emprendre un treball junts. Jo, entre altres, tenia un objectiu molt clar: ajudar a la vertebració de la comunitat des d'aquest aspecte de la societat civil. Alacant anava per un costat, Castelló per un altre i València per un altre: no hi havia una unitat d'acció dels empresaris, que possiblement siguen la part més important de la societat valenciana. Allí hi va haver un primer intent de treballar en conjunt que ha quedat en les conclusions, on es plasmen les inquietuds del moment. I el dia que s'estudie des de lluny es veurà que fins aquell moment hi havia molta independència en l'acció i després molta més coordinació, més reunions i unes organitzacions regionals que funcionen, que tenen sentit i contingut. Aquesta és l'aportació important.

Alguna cosa d'això em vaig plantejar a l'entrar en el PP i crec que alguna cosa, en aquest sentit, he aconseguit: unificar l'acció en tota la comunitat i crear un partit de veritat de la Comunitat Valenciana. Recorde vostè que jo vaig canviar el nom del partit en el congrés regional pel de Partit Popular de la Comunitat Valenciana. Jo vaig dir una volta que si des del centre-dreta no es vertebrava la comunitat, no es vertebraria mai. I estic convençut que és així.

—*¿Vostè refrendaria els acords de Maastricht?*

—No, en aquest moment l'opinió del partit, que subscriu completament, és que no és necessari el referèndum. Però sí que és necessària la informació sobre què significa la comunitat de Maastricht; sí que és necessari que la discussió en el parlament siga profunda, perquè probablement, després dels dubtes danesos, irlandesos, francesos... s'hagen de redefinir les

línies mestres del tractat. En el moment de la seua redacció potser no es tenia perspectiva del que significava la nova Europa sorgida després de la caiguda de les dictadures de l'Est, i no havia donat temps a la possible ampliació de la comunitat, que és una cosa que el nostre partit contempla amb optimisme. O siga, que hi ha noves

RAFA GIL

“La TVV es va crear per a major glòria i honor de Joan Lerma. I aquesta funció l'està complint perfectament”,

qüestions que exigeixen una nova anàlisi.

—*De tota manera, ¿ens convé?*

—El problema no és si ens convé o no, sinó que estem molt lluny de les productivitats, dels costos, dels preus i, sobretot, dels servicis que a canvi dels preus es donen en els altres països d'Europa. El problema és que la distància que hem de recórrer per a estar al seu nivell és més llarga que fa uns anys.

RAFA GIL

“És bo per a la personalitat d'un poble que tinga un idioma propi, no prestat. Per a un idioma prestat, ja tenim el castellà”

—*¿La devaluació de la pesseta ajudaria en aquest sentit?*

—Aquest és un problema que no és d'avui. Desgraciadament, la pesseta està fortíssima des de l'any 1982, perquè Felipe Gonzalez, lord Boyer i els successius ministres van apostar per una política monetarista a ultrança en la qual la solució als

problemes d'Espanya era tenir uns interessos molt alts, atraient uns capitals que ajudaven a resoldre el tema del dèficit interior i la balança de pagaments. I això, passats els anys, porta a un punt de no retorn on els efectes negatius s'acumulen de colp. I els defectes de l'economia espanyola apareixen tot d'una. Hem estat durant deu anys amb una cortina davant, pensant que el país funcionava bé. Però tot és artificial. Per tant, la pesseta havia d'haver-se mantingut en el seu dia i anar corregint el seu valor segons la falta de competitivitat interna. Però el socialisme ha estat molt hàbil en la comunicació i ha fet creure que devaluar la pesseta és un error màxim. Ara: els nord-americans, que no són els que menys saben d'economia, estan devaluant el dòlar tots els dies quan els interessa.

—*Els empresaris viurien millor amb un govern del PP, ¿no és cert?*

—No els empresaris: tots els ciutadans. I això ho dic des del més profund dels meus convenciments. És molt simple: els països europeus tenen un nivell de vida superior, millors servicis de l'estat, preus més raonables... Tots els països, excepte França, estan governats per partits de l'entorn del PP. Excepte França, i per poc de temps perquè el socialisme té els dies comptats. Tots els països importants del món, regits per democràcies occidentals, Japó, els EUA, Canadà... estan governats pel PP. Queda molt poc de socialisme vigent. Està molt poc de moda.

—*La fabricació del motor Sigma en la factoria Ford d'Almussafes, ¿és tan important com sembla o, en els termes en què s'ha plantejat, ens costarà diners?*

—Hi ha un parell de qüestions. Un govern ha de fer propaganda de la seua gestió. I Lerma va fer la imatge del Sigma poc menys que si fóra *Bienvenido Mister Marshall*. Estem farts de veure en la TVV al senyor Lerma inaugurant una llar de jubilats en Alginet o un pontet sobre el riu Xúquer, i això és motiu de la meitat de les notícies de Canal 9. Bé, per això és la televisió del govern. Dit això, la realitat és que la fabricació del motor Sigma en Almussafes és una molt bona notícia per als valencians, perquè al marge de la modernització i dels llocs de treball que pugua generar, significa la continuïtat de la factoria en Almussafes. És un garant del futur.

—*¿Creu que la TVV està complint les finalitats per les quals es va crear?*

—Sí, sense cap dubte. El que passa és que les finalitats per les quals es va crear no són les que diu l'Estatut. La TVV es crea per a major glòria i honor de Joan

Lerma, president de la Generalitat. I aquesta funció l'està complint perfectament. Les altres, no. Així de clar.

—Vostè la volia vendre, ¿no?

—Jo, no. Nosaltres, el partit. L'opinió del partit és privatitzar totes les televisions. Mantenir una cadena pública pot ser raonable, amb uns pressupostos molt inferiors als d'ara i fora de la competència comercial tan descarada. Quant a la TVV, si els objectius teòrics per als que es va crear es compliren seriosament, probablement hauríem d'apostar per ella, fins que la societat estiguera preparada per a prestar el servei des del món privat. Però com que aquests objectius no es compleixen, sinó que només serveix per a les soflames del socialisme regnant, un té els seus dubtes fundats sobre si l'hem de pagar entre tots.

—Senyor Agramunt, ¿quin dels dos alcaldes mana en l'Ajuntament de València?

—En l'ajuntament mana una coalició entre el PP i UV. Hi ha un acord, segons el qual l'alcaldia l'ostenta donya Rita Barberà, cap de llista del PP. Per tant, l'alcaldesa és Rita Barberà, però governant en coalició. És molt simple.

—Però crea un confusió de referències veure Lizondo enganxat a l'alcaldesa al mínim acte protocolari.

—És que la figura del tinent d'alcalde és molt important en la ciutat. És normal. Igual passava a Madrid quan l'alcalde era Rodríguez Sahagún, del CDS, i el tinent d'alcalde era Álvarez del Manzano, del PP.

—¿Quina diferència hi ha entre el PP i UV?

—Si dic el que pense s'enfadaran amb mi.

—D'això es tracta.

—Fora bromes, la realitat és que llevat de qüestions molt localitzades, i que moltes voltes són més de forma que de fons, les diferències són molts menudes. I en la defensa del fet valencià no ens guanyen al PP. Tenim els mateixos sentiments, però som dos partits diferents.

—¿Vostè també creu que el País Valencià està amenaçat per Catalunya?

—No, jo crec que la Comunitat Valenciana està amenaçada pel partit socialista, cosa que desgraciadament és molt més greu. El PSOE té ací un senyor i un altre a la Moncloa. I el d'allí mana i el d'ací obeeix. I això ens ha portat a una sèrie de problemes importants. És certa la sensació

d'abandó i la de greuge comparatiu que tenim els valencians respecte a d'altres comunitats, on han fet ingents inversions, com l'AVE i l'Expo, la rendibilitat de les quals la història no podrà mai demostrar. Els Jocs Olímpics són un cas diferent, perquè la societat de Barcelona serà capaç d'assimilar i rendibilitzar tot l'esforç.

—¿S'han pensat altres nivells de col·laboració amb UV, amb vista a les generals per exemple?

—No, el tema està en el cap de molta gent, però no s'ha plantejat encara.

—¿A vostè no li importaria?

—Si jo em definira ara, ja estaria fent un pas endavant en aquesta qüestió.

—El PP figurava en la llista negra del Registre d'Acceptacions Impagades...

—No me'n recorde.

—I la Companyia Telefònica els va ta-

Home ric, home pobre

Manuel Fraga el va desembarcar en la direcció del PP valencià després d'haver votat el PSP, potser perquè només hi havia una consonant pel mig. En els dies previs havia aconseguit amotinar tots els empresaris valencians per primera volta en la història. L'acreditava una inflada trajectòria de gestió en les organitzacions empresarials valencianes i se li suposava la capacitat d'imantar l'empresariat i els seus talonaris.

llar la línia...

—Sí, sí, sí.

—¿Ha millorat l'economia del partit?

—No, està igual. Malament. ¿Si el Partit Popular sempre ha estat molt pobre...!

—És terrible això que em conta. Ni que el PP fóra el PTE.

—Vostè ha anat a la seu del PSOE, supose. A la d'UV. I ha vingut ací. Doncs com deia l'anunci, compare... I no estic acusant a ningú. Tenim més dificultats que altres.

—Però si el PP és el partit dels empresaris, dels rics...

—El PP no és el partit de ningú, ni tan sols dels seus militants. És un partit dels ciutadans, que defensa els interessos dels ciutadans. En termes generals. I en aquest moment es pot dir que hi ha molts rics, molt rics, amb el carnet del PSOE, i que a més no ho eren fa 10 anys. Per tant,

no sé qui defensa els rics en aquest país. El PP defensa els rics perquè són ciutadans, igual que els pobres. Una cosa és certa, i les enquestes d'avui ho revelen: el PP és un partit absolutament interclassista.

—Durant la reforma de l'Estatut, vostè va defensar l'administració única. Una tesi fraguista que Aznar no comparteix pel seu compromís en el pacte autonòmic amb el PSOE.

—Això forma part de la propaganda socialista.

—Vostè parla de propaganda socialista com si estiguérem en l'URSS, ¿no?

—No arribem encara, però una miqueta de paciència que arribarem. Fora bromes, el problema el plantejà Manuel Fraga en el Senat, però no té cap repercussió. I quan elabora un dossier sobre la qüestió al partit, és quan salta a la llum pública. El

partit l'ha analitzat i s'ha sumat entusiàsticament a la qüestió. Per tant, dir que el de l'administració única és un plantejament fraguista no és cert. És del PP perquè és un tema molt sensat: hi ha un conflicte molt gran de competències, i es tracta que hi haja només un responsable sobre qualsevol qüestió; no 20 com ara.

—Diga'm cinc coses que canviarien si vostè fóra president de la Generalitat.

—La mentalitat d'intervenció i dirigisme per una altra de deixar fer a la societat. Segona, fomentaria la societat civil i no intervindria en qüestions que no competen a un govern. Per exemple, el tema de Fira

Mostrari. Tercera, desapareixeria la marca turística Mediterrània al dia següent. I els diners es dedicarien als serveis i a la formació. Quarta, reduir dràsticament les despeses públiques. I última, inversions en tres qüestions prioritàries: formació, educació i infraestructures.

—¿Canviaria les normes lingüístiques?

—Nosaltres volem que almenys hi haja unes normes, que no n'hi ha. S'ha de buscar el consens de la societat, com es va fer en el 32. El valencià és l'idioma cooficial de la Comunitat Valenciana. No és el català. Ho diu l'Estatut. Es diu valencià.

—¿Encara que siga la mateixa cosa?

—Jo no he dit res. Ni ho diré. A més, crec que és bo per a la personalitat d'un poble que tinga un idioma propi i no presat. Per a un idioma prestat, ja tenim el castellà.

Miquel Alberola